

***L'espiga del buit*, nou poemari de Miquel Bezares.**

Antònia Font.

L'editorial Pagès editors publicava aquest Sant Jordi el XII *Premi de Poesia Maria Mercè Marçal, 2010* premi que enguany s'ha concedit a Miquel Bezares per la seva obra *L'espiga del buit*.

Exteriorment, parlem d'un llibre molt blanc, molt net, amb un cert aire que em recorda el paper japonès. Interiorment, quedam amb en Miquel en el millor moment que trobam: un altre diumenge a plaça a l'hora del palo amb sifó. Quedam perquè ens expliqui quina part d'ell ens ha deixat en aquest llibre, com és l'espiga que neix del buit.

*"[...] Tothora ho has sabut:
Sóc i seré de tu i del buit sempre captiu"*

Si començam el llibre pel final, veurem que l'has escrit entre el 2006 i el 2009. D'on neix aquest llibre gestat durant tres anys?

És un llibre que parteix d'una implícita en el títol, la sensació de buit després de tres llibres, després del tríptic del vers, nom que ús per referir-me al que podria considerar-se una trilogia formada per *Versillum*, *El convers* i *Anvers*. Després d'aquests llibres em vaig quedar suspès en una sensació de buit i vertigen sobre el fet de l'escriptura. No sabia què faria. Però ara, després d'aquests tres anys, acaba apareixent una espiga del buit. S'entén el buit com a estèril, com a absència, com el no-res i es vol demostrar que des del no-res també es pot fer poesia. Són importants els tres darrers poemes perquè, a part de ser un petit homenatge a E.E. Cummings, tanquen el llibre donant les gràcies; gràcies a aquesta etapa, a la veu del poeta, a la poesia. Podríem dir que aquest és un llibre que tanca el camí anterior i n'obre un de nou. És un llibre que a de frontissa i de pont entre dues maneres d'escriure.

"en l'extrem [...] del buit sóc en la certesa [...]"

“vertigen”, “[...] a la vora d’aquest precipici”

El llibre està dividit en tres parts, ens pots explicar una mica com són?

L’estigma, la primera part del llibre, està composta per poemes curts amorosos. La segona part del llibre es diu *Arrel incerta* i representa un nou camí després del buit que arrela en una nova forma poètica; nova a nivell personal des del moment en què començ a treballar-la. I el camí, això és clar, és el de la passió, passió amorosa com a sinònim de la passió per la paraula poètica. *L’espiga del buit*, que és la tercera part, afirma que el camí fet des del principi fins aquí no ha estat precisament buit sinó lluminós i productiu encara que, al mateix temps, tanqui una època. És la voluntat d’aferrar-se a aquesta espiga que surt del buit, al fet que la poesia no s’acaba.

Aquesta evolució conceptual es reflecteix també en l’aspecte formal i, així, passam d’una distribució del text més dislocada a la primera part a una altra de més ordenada. En tot cas, és a la part central on se’ns diu què vendrà després d’aquest llibre.

*“On mai no hi ha hagut res, on
Ningú no ha vist el cel plorant,
Descobrim de sobte el vent,
El poder, la capacitat [...]”*

A què et refereixes quan parles d’una nova forma poètica?

Vull dir nova per a mi, perquè ús noves formes conceptuais i tipogràfiques, perquè estic intentant una expressió més depurada. Si en un principi podíem trobar unes formes visuals més violentes, ara m’interessa més centrar l’atenció, per exemple, en un sintagma; destacar més la força de la paraula poètica. Això ens condueix a una poesia més lírica amb un to més precís, concís i pausat.

Podríem dir que és un llibre més intimista?

Probablement sí perquè després dels moments de vertigen, jo estava més interessat en la intimitat, necessitava l’espai íntim de la reflexió. Aquest

llibre és diferent dels anteriors perquè ja no centra principalment l'atenció en mostrar certes coses sinó que reflexiona sobre un fet molt més personal com és el jo poètic.

*“i l’home que sóc reconeix del buit
L’espigada certesa [...]”*

La mar i el riu són els paisatges més recurrents en aquesta obra, que ens en pots dir, d’aquest element aigua?

Serien dos pols, dues bandes, dos costats del pont. La mar seria l’espai en què vivim i el riu és la vida; la mar és més opressora i el riu més alliberador perquè la mar pot ser un obstacle, un límit. La mar també és el cos de l’amant i totes les mars del món que es recorren.

Per altra part, també podríem considerar-lo un llibre més líquid si lligam aquesta idea a la major fluïdesa que cerc ara. Hi ha un poema, no en aquest llibre, que parla de la sublimació de passar d’un estat sòlid a un de gasós sense passar pel líquid. Però aquí l’aigua ens mostra com aquesta reflexió interior demana un moviment més fluid; per això he volgut llevar els escull que hi havia abans en la meua poesia i deixar un camí més depurat.

*“En tu he trobat deserts i he viscut
Nafragis sense estralls, silenciosos [...]”*

I ara, ja saps què faràs? Continuaràs en una etapa de lirisme?

Sí, ja ho sé; per una part tenc ganes de seguir aquest fil líric encetat, a més que ara mateix no m’imagin fent, per exemple, poesia social. Per altra part, tenc un llibre en marxa que reprèn una mica el cor de la segona part de *L’espiga del buit*; és més definit formalment, si no canviï d’idea seran versos decasíl·labs... El que és bastant segur és que ja té títol, es diu *L’inconvenient*.

Per acabar, i a tall de joc, sabreu trobar en el llibre aquests darrers versos?

*“Home que es pregunta
Si és tan lleugera la flor*

*Que els jardins de la nit
No s'avenen amb son destí.
Home que desconeix
Les certeses del buit
Fins que l'espiga del sol
Encén les ferides primeres.”*

Hi són, només estan un poc amagats.